

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 25.7.2007
KOM(2007) 447 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN

**Anden statusrapport om
den fælles referenceramme**

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN

Anden statusrapport om den fælles referenceramme

1. INDLEDNING

I denne rapport gennemgås i store træk de fremskridt, der er gjort med den fælles referenceramme (FR), siden den første statusrapport blev offentliggjort i 2005, i overensstemmelse med forpligtelsen til løbende at orientere om dette arbejde.

2. OMPRIORITERING AF DE FORBRUGERAFTALERETLIGE PROBLEMSTILLINGER

Kommissionen bebudede i sin første rapport, at den i arbejdet med den fælles referenceramme ville prioritere spørgsmål, der er relevante for forbruger aftaler, for at sikre aktuelle input til revisionen af forbrugerlovgivningen.

Rådet (konkurrenceevne)¹ fulgte samme linje og erklærede, at emner, som var af direkte relevans for revisionen, burde opprioriteres og behandles på et tidligere tidspunkt end oprindelig planlagt. Ved tilrettelæggelsen af workshopperne i 2006 blev der givet topprioritet til forbruger aftaleretlige emner²: forbruger køb, oplysning forud for indgåelse af aftaler, urimelige aftalevilkår, fortrydelsesret og ret til erstatning. Forskernes konklusioner vedrørende disse spørgsmål og drøftelserne i workshopperne er sammen med resultaterne af andet forberedende arbejde blevet brugt som input i forbindelse med udarbejdelsen af grønbogen om gennemgang af forbrugerlovgivningen, som Kommissionen vedtog den 7. februar 2007.

Forskningsnetværket, finansieret under det sjette rammeprogram, har i referenceperioden fortsat leveret udkast som input til udarbejdelsen af den fælles referenceramme i overensstemmelse med tilskuds aftalen.

Med henblik på at sikre, at materiale om forbrugerlovgivningen behandledes som førsteprioritet, besluttede forskerne at inddele materialet i tre kategorier, nemlig:

"Revisionen af gældende EU-ret": materiale om aftaleretlige emner, som er reguleret i EU's forbrugerlovgivning, og materiale, der vil kunne belyse, udvide eller ændre forbrugerlovgivningen. Mht. oplysning forud for indgåelse af aftaler drejede det sig f.eks. om materiale om "oplysningspligt forud for indgåelse af aftaler".

¹ Samling i Rådet for Den Europæiske Union (konkurrenceevne) den 28.-29. november 2005 – 14155/05 (Presse 287).

² I referenceperioden blev der gennemført 11 workshopper, hvoraf 5 ikke direkte handlede om forbrugerspørgsmål: Overskrifterne var aftalers indhold og virkninger, problemer i forbindelse med e-handel, agents beføjelser, den fælles referencerammes struktur samt forsikring.

"Af direkte relevans": materiale om aftaleretlige emner af generel karakter, der er af direkte relevans for EU's forbrugerlovgivning, dvs. aspekter af nationale aftaleretlige bestemmelser, som er forudsat i EU-lovgivningen i dens nuværende form. Mht. fortrydelsesret drejede det sig f.eks. om materiale om "tidspunktet for aftalens indgåelse".

"Væsentlige baggrundsoplysninger": materiale om aftaleretlige emner af generel karakter, der indgår som en væsentlig del af den baggrund, hvorpå EU-bestemmelserne skal fastsættes. Mht. oplysning forud for indgåelse af aftaler drejede det sig f.eks. om materiale om "princippet om god tro og fair behandling".

På workshopperne var materialet om "revisionen af gældende EU-ret" et prioriteret punkt på dagsordenen, og man drøftede materiale af "direkte relevans" i det omfang, der var tid til det. Gennemgangen af de "væsentlige baggrundsoplysninger" tjente primært til orientering.

Netværket af eksperter fra de interesserede parter (FR-nettet), som p.t. består af 176 repræsentanter for virksomheder og forbrugere samt aktører inden for retsvæsenet i de europæiske lande, fortsatte deres indsats via deltagelse i de forskellige workshopper og kommentarer til forskernes udkast.

Deltagerne i netværket af eksperter fra medlemsstaterne, dvs. eksperter i aftaleret, der repræsenterer medlemsstaterne, holdt to møder.

3. SPØRGSMÅL AF VÆSENTLIG BETYDNING MED UDSPRING I FR-WORKSHOPPERNE

3.1. Workshopper om EU-lovgivningen om forbruger aftaler

De væsentligste af de spørgsmål, der blev drøftet i forbrugerworkshopperne, gennemgås nedenfor. Kommissionen vil tage disse spørgsmål i betragtning i forbindelse med udarbejdelsen af den fælles referenceramme og revisionen af forbrugerlovgivningen.

Begreberne forbruger og erhvervsdrivende

Drøftet blev først og fremmest følgende spørgsmål:

- **Juridiske personer:** Der var bred enighed om, at kun fysiske personer bør være omfattet af definitionen på en forbruger.
- **Transaktioner med blandede formål:** Man drøftede muligheden af at lade transaktioner med blandede formål, der *delvis* ligger uden for erhvervslivets sfære, betragte som forbrugertransaktioner.
- **Forbindelsen mellem de foreslåede definitioner af forbruger og erhvervsdrivende:** Nogle eksperter fra de interesserede parter mente, at definitionerne af henholdsvis forbruger og erhvervsdrivende bør modsvare og gensidigt udelukke hinanden.

Urimelige kontraktvilkår

Man drøftede blandt andre følgende spørgsmål:

- **Kriterierne for urimelige kontraktvilkår:** Inddragelsen af individuelt forhandlede vilkår blev drøftet. Eksperterne fra de interesserede parter var delte i dette spørgsmål.
- Med hensyn til udelukkelsen af **aftalens hovedgenstand og overensstemmelsen mellem prisen og hovedgenstanden** fra kriterierne for urimelige kontraktvilkår var eksperterne af den mening, at der ikke bør foretages kontrol af overensstemmelsen mellem genstand og den pris, der er angivet i aftalen.

Oplysning forud for indgåelse af aftaler

Man drøftede følgende spørgsmål:

- **Pligt til at informere om varer og tjenesteydelser:** Eksperterne fra de interesserede parter fandt, at det foreslåede generelle krav om fremlæggelse af alle relevante oplysninger, som modparten vil kunne få brug for for at kunne træffe beslutning på et velinformeret grundlag (især oplysninger af betydning for vurderingen af den kvalitet/effektivering, der kan forventes), er for bredt formuleret og derfor ville kunne skabe usikkerhed om fortolkningen af reglerne. De fremhævede muligheden af at fokusere på specifikke sektorer (f.eks. forsikringsaftaleret og finansielle tjenesteydelser).
- **Oplysningspligt ved indgåelse af aftaler med særligt ugunstigt stillede forbrugere:** Eksperterne fra de interesserede parter var tilfredse med denne bestemmelse, hvormed det forsøges i generelle vendinger at klarlægge, hvornår en virksomhed, der handler med en forbruger, har oplysningspligt i henhold til EU-lovgivningen. Efter eksperternes mening burde bestemmelsen bruges som et fælles udgangspunkt eller en fælles rettesnor til fastlæggelse af en liste over de centrale forbrugeroplysninger, der skal fremlægges forud for indgåelse af aftaler.
- **Rettigheder og beføjelser ved brud på oplysningspligten:** Eksperterne fra de interesserede parter påpegede, at konsekvenserne af manglende opfyldelse af oplysningspligten forud for indgåelse af aftaler er af allerstørste betydning for forbrugerne. Forskerne foreslår i deres udkast, at brud på oplysningspligten ved indgåelse af aftaler, som forbrugeren har ret til at ophæve, bør afstedkomme en forlængelse af fortrydelsesfristen. Problemet med indgåelse af aftaler på grundlag af urigtige og vildledende oplysninger var ikke et specifikt punkt på dagsordenen i denne sammenhæng.

Første workshop om forbruger køb

Man drøftede følgende spørgsmål:

- En eventuel udvidelse af **begrebet varer** til også at omfatte andre typer aktiver i overensstemmelse med artikel 1:105 i forskernes udkast³: Flere af eksperterne mente, at software og intellektuelle ejendomsrettigheder i al almindelighed bør være omfattet. Kommissionen opfordrede forskerne til at overveje, hvilke varer definitionen kunne udvides til at omfatte, og hvilke tilpasninger der ville skulle foretages.
- **Levering - Leveringstid – Betydning for risikoens overgang**: Man drøftede muligheden af at vedtage regler om risikoens overgang. Meningerne var delte. Det blev påpeget, at dette spørgsmål var blevet drøftet meget indgående i Rådet i forbindelse med vedtagelsen af direktiv 1999/44/EF om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed.
- **Tidspunktet for konstatering af overensstemmelse**: Der var almindelig enighed om, at det ville være passende at vurdere overensstemmelsen på tidspunktet for risikoens overgang. Forskerne var enige om, at det bør specificeres, at sælger i visse situationer, f.eks. i forbindelse med skader som følge af mangelfuld emballering, hæfter for mangler, der konstateres efter risikoens overgang, hvilket ville være i overensstemmelse med Wienerkonventionen om internationale løsøre køb.

Anden workshop om forbruger køb (misligholdelsesbeføjelser)

Emnet for denne workshop var rettigheder og beføjelser i forbindelse med misligholdelse af aftaler. Man drøftede blandt andre følgende spørgsmål:

- **Hierarkiet af misligholdelsesbeføjelser i forbindelse med manglende overensstemmelse**: Nogle af eksperterne fra de interesserede parter var imod, at der fastlægges en bestemt rækkefølge for de relevante misligholdelsesbeføjelser, idet forbrugeren bør have mulighed for at vælge mellem disse uden at være nødt til at vente på, at alle andre muligheder er udtømt, inden han bringer aftalen til ophør. Andre af eksperterne forsvarede sælgers interesser og gik ind for at bibeholde det hierarki af misligholdelsesbeføjelser, der er fastsat ved direktiv 1999/44/EF om visse aspekter af forbruger køb og garantier i forbindelse hermed.
- **Situationer, der berettiger til ophævelse af aftalen**: Man drøftede følgende spørgsmål: Hvor sent skal en aftale opfyldes, før den kan ophæves? Ville det være fornuftigt at fastsætte en fast tidsfrist for opfyldelse af aftaler? Og i hvilke situationer er der tale om væsentlig ikke-opfyldelse (fastlæggelsen heraf syntes at volde problemer)?
- **Underretning af sælger om mangler, som køber har eller burde have opdaget**: Ud over de overordnede spørgsmål om, hvorfor dette overhovedet

³ Nemlig elektricitet, informationer og data (herunder software) og andre immaterielle goder.

bør være en pligt, og hvorfor udøvelse af en misligholdelsesbeføjelse bør være betinget af, at sælger er blevet underrettet, drøftede man mere konkret spørgsmålet om anmeldelsesperioden. Nogle få eksperter, men ikke alle, anså to år for at være en acceptabel løsning.

Fortrydelsesret

Man drøftede udkastet til de horisontale bestemmelser om *udøvelsen* og *virkningerne* af fortrydelsesretten, som er udarbejdet på grundlag af bestemmelserne i direktiverne om dørsalg⁴, fjernsalg⁵ og timeshare⁶. Diskussionerne vedrørte først og fremmest:

- **Anvendelsesområdet:** De foreslåede bestemmelser ville finde anvendelse i alle tilfælde, hvor en part i henhold til lovgivningen har ret til at ophæve en aftale. Eksperterne fra de interesserede parter anførte, at det bør specificeres, at bestemmelserne kun finder anvendelse på transaktioner mellem virksomheder og forbrugere (B2C).
- **Udøvelse af fortrydelsesretten:** I henhold til den foreslåede bestemmelse vil den part, der har fortrydelsesret, ikke skulle begrunde, at den pågældende udøver sin ret, og han vil heller ikke være underkastet særlige formkrav. Nogle af eksperterne argumenterede for, at det af hensyn til klarheden og retssikkerheden ikke bør være muligt at afgive erklæringer, uden at de har en bestemt form, og at der bør gælde visse minimumsformkrav.
- **Fortrydelsesperiode:** Nogle af eksperterne fra de interesserede parter anfægtede fornuftsgrundlaget for indførelse af en enkelt, fælles periode, som skulle være den samme for alle eksisterende fortrydelsesfrister, ligesom de mente, at den foreslåede periode på 14 dage var for lang. Nogle slog til lyd for at opretholde forskellighederne på dette område.
- **Fortrydelsesfrister:** Flertallet af eksperterne var enige om, at der af hensyn til retssikkerheden for de erhvervsdrivende er behov for at fastsætte en maksimumsfrist for udøvelse af fortrydelsesretten.

Forbrugernes ret til erstatning og producenternes erstatningsansvar

De væsentligste spørgsmål, man drøftede, var:

- **Begrebet objektivt ansvar over for begrebet skyld:** Nogle af eksperterne fra de interesserede parter var imod den foreslåede ordning med objektivt ansvar og en række forhold, der begrunder ansvarsfritagelse (skyld hos skadelidte, tredjeparts skyld eller force majeure), idet de mente, at ifaldelse af erstatningsansvar bør være betinget af, at der er tale om skyld.

⁴ Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 (EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31).

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 (EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19).

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 (EFT L 280 af 29.10.1994, s. 83).

- **Inddragelse af elementerne udebleven fremtidig fortjeneste og ikke-økonomiske tab:** Størstedelen af eksperterne var enige om, at begrebet tab bør dække såvel faktiske tab som udebleven fremtidig fortjeneste; der kunne ikke opnås enighed om, hvorvidt begrebet tab også bør omfatte ikke-økonomiske tab.
- **Producentens erstatningsansvar:** Man betragtede dette emne som værende af stor betydning, idet de fleste transaktioner i dag foretages på tværs af grænserne, og forbrugerne sjældent bor i samme land som producenten (eller sælgeren) af de varer, der købes. Der knytter sig imidlertid mange juridiske og praktiske problemer til dette område. Ifølge eksperterne fra de interesserede parter bør forbrugeren kun kunne udøve sine rettigheder over for producenten og ikke mod hver eneste mellemhandler i salgskæden. Eksperterne var imod, at også producentens mellemhandlere og agenter med bopæl i forbrugers land ville kunne gøres ansvarlige. Man drøftede også en række andre emner såsom bevisbyrden, tidsfristen for udøvelse af forbrugers rettigheder og ansvaret ved salg af brugte varer.

3.2. **Workshopper om andre aftaleretlige EU-bestemmelser**

Der blev gennemført en række workshopper om ikke-forbrugerspecifikke aftaleretlige bestemmelser, inden det blev besluttet at prioritere forbrugerlovgivningen. De væsentligste af de spørgsmål, der blev drøftet i workshopperne, gennemgås nedenfor.

Forsikringsret

Følgende er eksempler på de specifikke spørgsmål, der blev drøftet:

- **Oplysningspligt (forsikringsansøger):** Man diskuterede, hvor ansvaret skal placeres i forbindelse med oplysningspligt. Nogle af eksperterne fra de interesserede parter mente, at det bør være forsikringstager, der skal være ansvarlig for at stille alle relevante spørgsmål, mens andre havde det synspunkt, at en ansøger bør have pligt til at give relevante oplysninger, der ikke er anmodet om. De fremførte argumenter afspejlede afvejningen af ulemperne ved henholdsvis et alenlangt spørgeskema, der omfatter alle tænkelige aspekter, og risikoen for, at ansøgeren ikke er dækket, hvis han eller hun skulle have glemt at give oplysninger, der betragtes som relevante, idet begge scenarier kunne lægge hindringer i vejen for, at folk tegner de forsikringer, de har brug for.
- **Oplysningspligt (forsikringsgiver):** I forskernes udkast pålægges forsikringsgiver at påpege huller i den forsikringsdækning, der tilbydes, i forhold til den dækning, ansøgeren efterspørger. Mange af eksperterne fra de interesserede parter mente, at dette indebærer en rådgivningspligt, som ville være omkostningstung og ikke ønskelig. Det indebærer ligeledes en høj grad af subjektivitet. De foretrak en forpligtelse til at oplyse om policens indhold, så ansøgeren selv kan afgøre, om forsikringen er noget for ham eller hende.

- **Tidsfrister for ophævelse:** Eksperterne var i det store og hele enige om, at den foreslåede frist på en måned til at ophæve kontrakten ved brud på oplysningspligten var for kort, og de indtog det synspunkt, at der i tilfælde af svigagtigt brud ikke bør gælde nogen frist.

E-handel

Følgende er eksempler på de specifikke emner, der blev drøftet:

- **Aftaler uden forudgående anmodning:** Forskerne og eksperterne fra de interesserede parter debatterede, hvorvidt forbuddet mod levering af varer eller tjenesteydelser til en forbruger uden forudgående anmodning, hvis leverancen indeholder en anmodning om betaling, også bør gælde for transaktioner mellem virksomheder (B2B).
- **Fortrydelsesret:** Eksperterne påpegede, at definitionerne i bestemmelsen ikke var gennemarbejdede, og at der var behov for at omarbejde bestemmelsen. Der var tilslutning til en fortrydelsesret på 14 dage. Forslaget om at gøre udøvelsen af denne ret betinget af forbrugerens vilje til at afholde udgifterne hertil mødte modstand; man diskuterede, hvorvidt denne ret også burde gælde for B2B-transaktioner.
- **Hvornår er en meddelelse nået frem, sendt og afsendt inden for elektronisk kommunikation?** Forskerne og eksperterne fra de interesserede parter drøftede spørgsmålet om, nøjagtig hvornår en meddelelse bør anses for at være blevet sendt eller modtaget. Man konkluderede, at der var behov for en yderligere afklaring af spørgsmålet, og at der måtte tages hensyn til de internationale redskaber inden for e-handel.

3.3. Workshoper om den almindelige aftaleret

De væsentligste af de spørgsmål, der blev drøftet i workshopperne om den almindelige aftaleret, gennemgås nedenfor. Kommissionen vil tage disse overvejelser i betragtning i forbindelse med udarbejdelsen af den fælles referenceramme.

Aftalers indhold og virkninger

Følgende er eksempler på de specifikke spørgsmål, der blev drøftet:

- **Erklæringer, der skaber kontraktlige forpligtelser:** Eksperterne fra de interesserede parter fremhævede behovet for mere præcist at fastlægge, hvornår en erklæring skaber en kontraktlig forpligtelse. Man drøftede, hvorvidt den foreslåede bestemmelse, for så vidt som den gælder bindende erklæringer vedrørende kvaliteten eller brugen af varer eller tjenesteydelser afgivet inden en aftales indgåelse, udelukkende bør omfatte B2C-transaktioner, eller om reglen også skal gælde for B2B.
- **Aftalevilkår:** Man drøftede arten og virkningerne af underforståede vilkår. Eksperterne anførte, at upræcise bestemmelser bør undgås. Forskerne påpegede, at en vag formulering af netop denne bestemmelse ikke ville være til skade, idet bestemmelsen er ment som en generel standardregel for aftaler,

hvor lovgivningen ikke omfatter specifikke bestemmelser om underforståede vilkår for specifikke aftaler.

- **Klausuler til fordel for tredjepart:** Man drøftede problemstillingen vedrørende en aftales virkninger til fordel for tredjepart, og konklusionen var, at der er behov for yderligere overvejelser om, under hvilke omstændigheder tredjepart kan forlade sig på sådanne klausuler.

Agenters beføjelser

Forskerne fremhævede, at udkastet vedrørende agents beføjelser bør omarbejdes, så det afspejler de seneste fremskridt i medlemsstaterne, og således at der eventuelt indarbejdes særlige forbrugerbeskyttelsesbestemmelser. Man drøftede flere andre emner i workshoppen, blandt andre:

- **Brugen af henholdsvis "agent" og "repræsentant":** Eksperterne fra de interesserede parter påpegede behovet for en ensartet terminologi og for kun at anvende begreber i overensstemmelse med definitionerne i den fælles referenceramme. Forskerne forklarede, at en liste med definitioner af de anvendte begreber vil være knyttet som bilag til den fælles referenceramme.
- **Sondringen mellem direkte og indirekte repræsentation:** Forskerne forklarede, at kun en direkte repræsentant kan binde agenturgiveren, idet han handler i agenturgiverens navn, mens en indirekte repræsentant handler på agenturgiverens vegne. Ideen med indirekte repræsentation ville være at beskytte agenturgiver, f.eks. i situationer, hvor repræsentanten bliver insolvent efter at have indgået en aftale. Visse interesserede parter stillede spørgsmålstejn ved, hvor hensigtsmæssig bestemmelsen er. Man konkluderede, at det skulle drøftes mere tilbunds gående, hvilke interesser der bør beskyttes i tilfælde af repræsentanters ikke-opfyldelse eller insolvens.

4. DEN FÆLLES REFERENCERAMMES STRUKTUR – RESULTATER AF WORKSHOPPERNE MED DE INTERESSEREDE PARTER OG MEDLEMSSTATERNE

Man førte indledende drøftelser om den fælles referencerammes struktur i to workshopper – én med eksperterne fra de interesserede parter og én med medlemsstaternes eksperter. På workshoppen den 29. november 2005 med eksperterne fra de interesserede parter var der begyndende enighed om, at den fælles referenceramme bør omfatte aspekter af direkte relevans for de gældende aftaleretlige EU-bestemmelser kombineret med aftaleretlige emner af generel karakter, som er relevante for EU-lovgivningen. Eksperterne fra de interesserede parter efterspurgte desuden flere definitioner og påpegede, at der er behov for at omformulere visse definitioner/standardbestemmelser. Endelig vurderede eksperterne fra de interesserede parter, at sondringen mellem B2B og B2C bør gøres tydeligere i udkastet til den fælles referenceramme.

Medlemsstaternes eksperter nåede til lignende konklusioner på en workshop den 9. december 2005, dog med visse nuancer. Størstedelen af medlemsstaterne ønskede, at lovgivningen om forbruger aftaler kombineret med de dele af den almindelige aftaleret, der er relevante for EU's forbrugerlovgivning, skal være omfattet. Nogle

ønskede også at inddrage andre aftaleretlige emner af generel karakter, mens andre foretrak kun at fokusere på EU's forbrugerlovgivning.

5. INPUTTENE TIL DET FORBEREDENDE ARBEJDE

5.1. Input fra det europæiske diskussionsforum

Det første europæiske diskussionsforum, der med det britiske EU-formandskab og Kommissionen som værter dannede ramme om det første møde mellem forskerne, FR-nettet, netværket af medlemsstaternes eksperter og højtstående repræsentanter for virksomheder og forbrugere samt ministre, højtstående embedsmænd og medlemmer af Europa-Parlamentet, fandt sted i London den 26. september 2005. Deltagerne på konferencen bekræftede behovet for at opprioritere arbejdet med den fælles referenceramme, så det indledningsvis kan tilføre næring til arbejdet med revisionen af EU's forbrugerlovgivning.

Der blev fulgt op på konferencen med det andet europæiske diskussionsforum den 26. maj 2006 i Wien, hvor det østrigske EU-formandskab var vært, og hvor man fik bekræftet, at der er tilslutning til at fokusere på EU-forbrugerspørgsmål. Man nåede ligeledes til enighed om, at den fælles referenceramme også skal omfatte aftaleretlige spørgsmål af generel karakter. På det tredje europæiske diskussionsforum, som det tyske EU-formandskab var vært for den 1. marts 2007 i Stuttgart, konkluderede formandskabet, at der var bred opbakning til en fælles referenceramme, som giver europæiske lovgivere en værktøjskasse, der omfatter gældende EU-ret, og at beslutninger vedrørende indholdet af den fælles referenceramme ligger højt på den politiske dagsorden.

5.2. Input fra andre institutioner

5.2.1. Rådet

Rådet (konkurrenceevne) godkendte i sine konklusioner af 29. november 2005 tilgangen i den første statusrapport og især prioriteringen af spørgsmålene i tilknytning til revisionen af EU's forbrugerlovgivning. Rådet understregede behovet for, at arbejdet kommer til at *"fokusere på praktiske spørgsmål, så der bliver tale om reelle fordele for forbrugere og virksomheder"*, og behovet for at *"erkende, at der må sondres mellem aftaler mellem virksomheder og forbrugere og aftaler mellem virksomheder indbyrdes"*. Rådet hilste også med tilfredshed Kommissionen forsikringer om, at den ikke har til hensigt at foreslå en europæisk civilret.

5.2.2. Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet vedtog den 23. marts 2006 en beslutning, hvori den bifaldt den første statusrapport og gav sin tilslutning til FR-projektet. Parlamentet understregede, at arbejdet med at udvikle den fælles referenceramme må *"foregå ud fra klare retningslinjer, som er nedfæstet i EU's lovgivning"*, og anførte, at den endelige vedtagelse af den fælles referenceramme først kan ske efter Parlamentets og Rådets politiske godkendelse. Parlamentet opfordrede Kommissionen til at samarbejde med Parlamentet i videst muligt omfang i hver enkelt fase af FR-udviklingsprocessen og til at høre Parlamentet, først og fremmest om udkastet til en FR-struktur, og før den

iværksætter yderligere planlægningsforanstaltninger. Ligesom Rådet opfordrede også Parlamentet Kommissionen til at sondre mellem de retlige bestemmelser, der vedrører transaktioner mellem virksomheder (B2B), og dem, der vedrører transaktioner mellem virksomheder og forbrugere (B2C), og systematisk at holde disse adskilt.

Endelig bebudes i beslutningen nedsættelse af en parlamentarisk arbejdsgruppe bestående af medlemmer af Parlamentets Retsudvalg og Udvalg om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse. Denne arbejdsgruppe er et forum for drøftelser om emner, som forskerne og eksperterne fra de interesserede parter beskæftiger sig med, og som det efter Parlamentets vurdering er vigtigt at opstille politiske retningslinjer for. Arbejdsgruppens møder forberedes af en projektgruppe bestående af tjenestemænd fra Parlamentet. Kommissionen deltager i disse møder. Der er allerede afholdt flere møder. Man har blandt andet diskuteret begreberne forbruger og erhvervsdrivende og urimelige aftalevilkår.

Parlamentet efterspørger i beslutningen et flowdiagram, der klart synliggør alle de forskellige parter, der er involveret i FR-processen, og Kommissionen har som svar herpå udarbejdet det flowdiagram, der er vedlagt som bilag.

Den 7. september 2006 vedtog Parlamentet endnu en beslutning om europæisk aftaleret, hvori det giver sin tilslutning til projektet for en bredere fælles referenceramme for almindelige aftaleretlige spørgsmål, der omfatter mere end blot det forbrugeraftaleretlige område, og som Kommissionen opfordres til at arbejde videre med parallelt med arbejdet med gennemgangen af gældende EU-ret.

6. KONKLUSIONER

For så vidt angår EU-forbrugeraftaleretten vil de relevante FR-resultater - i det omfang, det er hensigtsmæssigt - blive anvendt i forbindelse med gennemgangen af gældende EU-forbrugeraftaleret, som Kommissionen vedtog en grønbog om den 7. februar 2007. I grønbogen beskrives de muligheder, der er for at revidere de forbrugeraftaleretlige EU-bestemmelser.

Den fælles referenceramme har fra starten været tænkt som en "værktøjskasse" eller håndbog for Kommissionen og EU-lovgiveren til brug i forbindelse med ændring af gældende og udarbejdelse af ny lovgivning på det aftaleretlige område. I henhold til den nuværende tidshorisont for arbejdet vil forskerne fremlægge deres FR-udkast inden udgangen af 2007. Det vil være nødvendigt for Kommissionen meget omhyggeligt at udvælge de dele af udkastet, der er i tråd med de fælles lovgivningsmæssige mål. Denne udvælgelse vil skulle foretages i samråd med de øvrige institutioner og de interesserede parter. Kommissionen vil sikre, at de dele af forskernes udkast, der udvælges til den fælles referenceramme (og eventuelt ændres), indbyrdes er i overensstemmelse med hinanden og med opfølgningen på grønbogen. Efter at have analyseret resultaterne af høringsprocessen, udarbejdet sit FR-udkast og gennemført en konsekvensanalyse kunne Kommissionen fremlægge sin strategi i form af en hvidbog.

Imidlertid er spørgsmålet om, hvad den fælles referencerammes skal omfatte, en selvstændig problemstilling, som det er nødvendigt at få afklaret nu af hensyn til

tilrettelæggelsen af det fremtidige FR-arbejde, under hensyntagen til navnlig i hvilken udstrækning dette arbejde ud over forbruger aftalelovgivningen også bør omfatte emner i tilknytning til andre dele af gældende aftaleretlige EU-bestemmelser samt almindelige aftaleretlige emner af direkte relevans.

Under arbejdet med den fælles referenceramme og de løbende høringer har en række aktører (eksperter i FR-nettet og flere af medlemsstaterne) gjort sig til talsmænd for at inkludere visse aftaleretlige emner af generel karakter, som er relevante for de gældende aftaleretlige EU-bestemmelser.

Parlamentet fremhævede allerede i sine beslutninger fra 2006 projektets store betydning og krævede, at Kommissionen som helhed deltager i dette arbejde. Parlamentet opfordrede ydermere Kommissionen til at udnytte resultaterne af det igangværende forskningsarbejde med henblik på senere at udnytte resultaterne ud over dem, der er direkte relateret til EU's forbrugerlovgivning, med udvikling af en fælles europæisk civilret for øje. I sin beslutning fra september gentog Parlamentet tillige sin støtte til et bredt FR-projekt for almindelige aftaleretlige spørgsmål, der omfatter mere end blot forbrugerbeskyttelsesområdet, og som Kommissionen opfordres til at arbejde videre med parallelt med arbejdet med revisionen af gældende EU-ret.

Den fælles referenceramme er efter Kommissionens mening et redskab til bedre lovgivning. Der er tale om et langsigtet projekt, som har til formål at sikre en god og sammenhængende EU-lovgivning på det aftaleretlige område. Resultatet vil være en kilde til entydige definitioner af juridiske begreber, grundlæggende principper og sammenhængende, moderne aftaleretlige bestemmelser, som kan bruges efter behov i forbindelse med ændring af gældende og udarbejdelse af ny sektorspecifik lovgivning. Målet er ikke en storstilet privatretlig harmonisering eller en europæisk civilret.

I lyset af Rådets og Parlamentets interesse i projektet og deres ønske om i høj grad at blive inddraget ville det være hensigtsmæssigt for Kommissionen at kende begge institutioners holdning. Parlamentet har allerede tilkendegivet sin holdning i dette spørgsmål med sine beslutninger. Ved at forelægge denne statusrapport til Rådet søger Kommissionen nu at få kendskab til Rådets holdning til det resterende arbejde med den fælles referenceramme, som kunne omfatte en række workshopper om andre aftaleretlige EU-bestemmelser, blandt andet krav vedrørende oplysning, markedsføring og distribution i lovgivningen om finansielle tjenesteydelser eller forsinkede betalinger (herunder klausuler om ejendomsforbehold), og aftaleretlige emner af generel karakter såsom formkrav til samt gyldighed og fortolkning af aftaler i tilfælde af svig, vildfarelser og fejlagtig gengivelse af oplysninger.

